

Una raresa

Maria Arnal i Marcel Bagés, a la Fira Mediterrània del 2015 Foto: Josep Tomàs / Fira Mediterrània

El dimecres passat al Col·legi de Periodistes ens vam trobar uns quants periodistes musicals per debatre sobre aquesta professió nostra, tan curiosa. Es van fer diverses taules rodones sobre temes com la presència de les dones o la presència dels joves. A la primera, que girava al voltant de la presència de 'les altres músiques', vaig parlar de **Maria Arnal** i **Marcel Bagés**. La veu i la guitarra de moda. Van als festivals més guais i avançats i fins i tot l'altre dia els van presentar a la *tele* com 'el grup del moment'. I en canvi ningú no diu d'on surten, i sobretot d'on surt la seva música. Perquè no surt del no res. D'exemples així n'hi ha molts, però aquest és un dels més recents i clars.

I vet aquí que ahir, dilluns 15 de de maig, l'il·lustre cronista barceloní **Ramón de España** [explicava a la seva columna](#) d'*El Periódico* que havia descobert mig per casualitat **Arnal** i **Bagés**. I en feia una lloança encesa, llançant-los floretes com aquesta: "...la veu d'**Arnal**, a vegades airada, a vegades aflamencada, és d'una contundència emocional insòlita, i la guitarra de **Bagés** va més enllà del mer acompanyament". I aquesta altra: "... *45 cerebros y 1 corazón* és una benvinguda raresa en el panorama del pop espanyol". En tota la columna, a banda de la cantant badalonina i el guitarrista flixanco, els únics noms propis que apareixen són els del nostre estimat **Ray Davies** (vull dir estimat per Ramón de España i per mi), el de **Sílvia Pérez Cruz** i el de **Mies van der Rohe** (!?). És molt simptomàtic que **Maria Arnal** i **Marcel Bagés** siguin precebutts com una raresa, apareguda en el panorama del pop per art d'encanteri.

Ramón de España escriu amb molta gràcia. Sovint em faig un fart de riure amb les seves ocurrències i la seva prosa rica en metàfores, tot i que a vegades el to agre i les ganas d'espantar els *progres* li juguen males passades. En resum: el llegeixo gairebé sempre. Però dit això, crec que és un problema que ningú no digui alt i clar que aquesta no és una música concebuda per dos joves en una habitació. **Bagés** ha fet també jazz arriscat, rock destraler i rumba catalana amb **Lo Gitano Blanc**, i **Arnal** ha après molt de repertori de **Pep Gimeno Botifarra** (un dels molts cantadors que tenen una 'contundència emocional insòlita') i de la Fonoteca de Materials de la Generalitat Valenciana, a més de mamar preceptes de la cultura lliure i la poesia dels pressentiments. La seva manera de cantar, aquesta crueta que tant sorprèn, és més o menys la manera com tothom cantava per aquest racó del Mediterrani fins fa quatre dies. Quan prenguem consciència d'això potser serem una miqueta més cultes. Si us plau, escolteu **Arnal** interpretant el "Ball del Vetlatori" i el cant de batre "Jo no canto per la veu..." i després les interpretacions que fa **Botifarra**. Aquesta emoció de l'un i l'altre no és una raresa insòlita que s'ha posat de moda fins que arribi una altra sensació o se l'endugui el vent. És l'emoció de la música tradicional. Però la gent no s'adona del poder que té...